

Kriserne i Mellemøsten og Nordafrika resultat af Vestens 'Elefant i en porcelænsbutik'- handlinger, siger russiske udenrigsminister Lavrov

22. juli 2016 – I et gennemborende angreb på vestens igangværende politik i Mellemøsten og Nordafrika, der har resulteret i endeløse krige, ødelæggelse af institutioner og tab af hundreder tusinder af liv, sagde den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov: »Det, der foregår i Mellemøsten og Nordafrika, er et direkte resultat af en meget inkompetent og uprofessionel holdning til situationen.« Som TASS i dag rapporterer, sagde Lavrov: »I deres ønske om at bevare deres dominans, handlede vore vestlige partnere som en elefant i en porcelænsbutik. I Irak blev den voldelige afsættelse af regeringen annonceret under falske påskud. Partnere siger, 'lad os løse problemet med Libyen, Syrien og Irak, arrangere valg og udradere terror'. De siger, 'Først må vi fjerne Assad [den syriske præsident Bashar Assad], og så tager vi kampen op mod terror bagefter.'«

Idet han bragte katastrofen i Libyen på banen, påpegede Lavrov, at »der var en autoritær leder der [i Libyen], der også var ilde lidt, men der var ingen terrorister overhovedet under hans regime«. Lavrov fortsatte: »Og da han blev fjernet, blev Libyen forvandlet til et udklækningssted for terrorisme, og det i et land, gennem hvilket militante kæmpere og våben passerer mod syd [Afrika], mens de selvsamme migranter, der er et problem for Europa, rejser mod nord.«

Med et udfald mod amerikanere, der siger, »hvis det ikke er gået i stykker, så lad være med at fikse det«, bemærkede Lavrov, at Vesten gjorde det modsatte. »Irak var ikke knækket, Libyen var ikke knækket og Syrien var ikke knækket. De begyndte at fikse det og fik det, der nu foregår der«, sagde Lavrov iflg. TASS.

Lyndon LaRouche om kuppet i Tyrkiet: Se til den tjetjenske vinkel, og man vil finde briterne

20. juli 2016 – I en kommentar til det nylige tyrkiske kup sagde den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche, at ideen om, at den tyrkiske præsident Recep Tayyip Erdogan skulle have iscenesat et falsk kup for at retfærdiggøre en udrensning af oppositionen imod ham, er vanvittig. I stedet sagde LaRouche, at man skulle se på den tjetjenske vinkel, hvor de afgørende britiske forbindelser skal findes. En gennemgang af de nylige begivenheder peger præcist i denne retning. LaRouche nævnte sit eget, direkte samarbejde med den russiske præsident Vladimir Putin om bekæmpelse af de tjetjenske terrorister.

Den 27. juni sendte præsident Erdogan et brev til præsident Putin, hvor han undskyldte for Tyrkiets nedskydning af et russisk kampfly den 24. november 2015, hvor det blev påstået, at kampflyet krænkede tyrkisk luftrum. Dengang meddeltes det også, at Putin og Erdogan kunne mødes i den nærmeste fremtid, i august eller september. Inden for 24 timer, den 28. juni, blev Istanbuls Atatürk-lufthavn mål for et tredobbelt

selvmordsbombeangreb, der dræbte flere end 40 mennesker og sårede flere end 200; bombemændene var tjetjenere, der hørte til Islamisk Stat (ISIS/ISIL), og de havde opereret i Syrien fra baser internt i Tyrkiet. Dette var første gang, at en tjetjensk ISIL-terrorcelle havde udført et selvmordsbombeangreb i Tyrkiet. I betragtning af timingen havde bombeangrebet tydeligvis forbindelset til den tyrkiske regerings plan om at normalisere relationerne til Rusland. Og siden dette bombeangreb er denne proces fortsat: Tyrkiet, der arresterer lejesoldaten fra de Tyrkiske Grå Ulve, der skød og dræbte en af piloterne fra det russiske kampfly, der var sprunget med faldskærm til sikkerheden på syrisk jord. Og nu, efter kupforsøget, har den tyrkiske regering arresteret de tyrkiske kamppiloter, der nedskød det russiske kampfly, og fremført deres involvering i kupet.

I en diskussion over telefon mellem Erdogan og Putin blev det ligeledes besluttet, at de to ledere skulle mødes i august. Det skal understreges, at det tyrkiske militære efterretningsvæsens rolle, samt også de organisationers rolle, der har tilknytning til tyrkiske efterretningskredse, længe har haft forbindelser til russiske og tjetjenske terrorister – siden 1990'erne, hvor de tjetjenske krige imod Rusland blev forsynet og støttet fra tyrkiske og saudiske baser. Der er nu 1.500 tjetjenske flygtninge i Tyrkiet, hvoraf de fleste findes i en flygtningelejr uden for Istanbul og har udgjort en rekrutteringspulje til ISIL-kæmpere i Syrien.

Det er ligeledes en udbredt opfattelse, at den tyrkiske militære efterretningstjeneste har støttet tjetjenske jihadi-grupper, der opererer i Syrien. Der findes en enorm mængde af åbent kildemateriale herom, som vi ikke behøver gennemgå her; ikke desto mindre rapporteres det, at tjetjenere, der har været loyale over for Aslan Maskhadov, er den gruppe, som tyrkiske efterretningskredse foretrækker. Maskhadov var anfører for tjetjenerne i den første tjetjensk-russiske krig og blev dernæst præsident for den halvautonome Tjetjenske

Republik efter en fredsaftale med den russiske regering. Dette brød hurtigt sammen og førte til endnu en krig, i hvilken Maskhadov også deltog. Han døde i 2005.

Som *EIR* har rapporteret det, så besøgte Maskhadov London i 1998, mens han var præsident for den kortlivede republik. Hans vært var den daværende finansminister fra det Konservative Parti, Lord McAlpine; han dinede sammen med tidligere premierminister Baroness Thatcher, og han talte for det Kongelige Institut for Internationale Anliggender/Chatham House. Han dinede også med rektoren for Oriel College, Oxford, og han besøgte det Imperiale Krigsmuseum, med feldmarskal Lord Bramall som vært. Hans besøg blev arrangeret af Timothy Bell, også kendt som Lord Bell, der var rådgiver til Thatcher. Det siges, at Bell hyrede soldater, der ikke havde tjeneste, til at fungere som æresgarde, som om Maskhadov repræsenterede en suveræn stat.

**Tiden er inde til, at krigen
mod terror bringer Det
britiske Imperium til fald
– LaRouche: »Glass-Steagall**

vil gøre det af med Imperiet.«

20. juli 2016 (Leder) – For næsten et år siden foreslog den russiske præsident Vladimir Putin en global koalition til bekæmpelse af Islamisk Stat og andre jihadistiske terrorister, en koalition, der er bygget over modellen for den amerikansk- og sovjetisk-ledede koalition til nedkæmpelse af nazismens og fascismens svøbe under Anden Verdenskrig. Nylige begivenheder gør det klart, at tiden nu er inde til netop en sådan kampalliance – rettet mod Det britiske Imperium.

Frigivelsen, efter 14 års lange kamp, af **de 28 sider fra den oprindelige Fælles Kongresundersøgelse af 11. september [2001]** har fastslået det saudiske monarkis indiskutable rolle i historiens værste terrorangreb på amerikansk jord, og en omhyggelig gennemgang af Al Yamama-sagen gør det klart, at saudierne i denne grusomhed handlede som agenter for Det britiske Imperium.

Den ligeledes nylige udgivelse af **Chilcot-kommissionens rapport har bevist, at den tidligere britiske premierminister Tony Blair var skyldig** i samme klasse af krigsforbrydelser, for hvilke topnazister blev retsforfulgt og dømt ved domstolen i Nürnberg.

I kølvandet på rapporten fra Repræsentanternes Hus' Komite for Finansielle Tjenester, som afslører den britiske regerings og Obamas Hvide Hus' rolle i mørklægningen af **hvidvask af penge, der stammer fra narkotikahandel og anvendes til terror, og som i enorme proportioner er blevet bedrevet af den britiske krones bank, HSBC**, blev to topfolk fra HSBC arresteret af FBI i denne uge på anklager om finansielt bedrageri. Dette er kun toppen af isbjerget.

Taget sammen, repræsenterer disse udviklinger det største

dødsstød mod Det britiske Imperium i meget lang tid. Det nylige kup i Tyrkiet kan kun forstås ud fra et standpunkt om den britiske krones rolle i sponsorering og beskyttelse af de tjetjenske terrorister, samt stort set alle andre etniske separatistgrupper på Jordens overflade. Tjetjenerne har udgjort rygraden i al-Qaeda og Islamisk Stat og har nydt godt af den britiske krones beskyttelse, lige siden begyndelsen af den første Tjetjenske Krig i midten af 1990'erne. Tjetjenerne stod bag selvmordsterrorangrebet den 28. juni mod Istanbul Lufthavn, der fandt sted kun kort tid efter, at den tyrkiske præsident Erdogan, under enormt internationalt pres og isolering, udstedte en offentlig undskyldning til den russiske præsident Vladimir Putin for den tyrkiske nedskydning af et russisk kampfly i november 2015. Dette er den afgørende kulisse, på baggrund af hvilken man skal foretage en kompetent vurdering af de igangværende begivenheder i Tyrkiet.

Det britiske Imperium er under angreb, det er bankerot, og det er isoleret. Enhver, der seriøst vil standse det omsiggribende mønster med global, blind terrorisme, bør erkende, at denne kun kan bekæmpes ved at gå helt til toppen, og derfra nedefter – og det betyder, at man må bringe Det britiske Imperium til fald.

I USA er Wall Street, som er en gren af det britiske finansimperium, vågnet op til den kendsgerning, at der finder en fuldt optrappet revolte sted imod deres korrupsion og tyveri. Denne revolte har omgående taget form af, at man, i både det Republikanske og Demokratiske partis valgplatform, har inkluderet en genindførelse af Glass-Steagall, noget, som er kommet totalt bag på Wall Street. Dette har forårsaget en hysterisk reaktion fra finansoligarkiet.

Som Lyndon LaRouche i dag understregede: »Glass-Steagall vil gøre det af med Imperiet. Og USA's økonomi kan ikke overleve, med mindre man vender tilbage til Glass-Steagall.«

**RADIO SCHILLER den 18. juli
2016:**

**Deutsche Bank handlingsplan//
Offentliggørelsen af de 28-
sider om Saudi-arabiens rolle
bag terror//
Terror i Nice//
Kupforsøget i Tyrkiet**

Med formand Tom Gillesberg

**Ruslands udenrigsminister
Lavrov
og USA's udenrigsminister
Kerry
enes om køreplan for**

samarbejde i Syrien

16. juli 2016 – Den amerikanske udenrigsminister John Kerry og den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov lukkede sig inde til møder fra morgenen den 15. juli og til langt ud på aftenen, kun afbrudt én gang kl. 18 for i fællesskab at tage til den franske ambassade i Moskva for at underskrive kondolencebogen til ære for ofrene i lastbilsangrebet i Nice, Frankrig. Da de omsider dukkede frem til en fælles pressekonference, skete det for at rapportere, at de var blevet enige om en ramme for amerikansk-russisk samarbejde imod terrorisme i Syrien.

»I modsætning til tidligere møder, hvor vi plejede at opremse problemer i vore relationer, så enedes vi denne gang om at udarbejde en køreplan for muligvis små, men praktiske skridt, der tilsigter at rette op på en temmelig usund situation i vores bilaterale samarbejde«, sagde Lavrov. »Vi har bekræftet målet om at eliminere trusler, som udgøres af Islamisk Stat, Nusra Front og andre terrorgrupper, og at standse tilstrømningen af støtte til terrorisme fra udlandet «, tilføjede han.

Kerry sagde, at disse skridt, *»hvis de blev gennemført i tillid, kan behandle to alvorlige problemer, som jeg netop har beskrevet, omkring afbrydelsen [krænkelser af våbenhvile fra både regeringen og al-Nusra]. Det er muligt at være med til at genoprette stilstanden af fjendtligheder, betydeligt reducere volden og hjælpe med at skabe rum for en ægte og troværdig politisk overgang.«* Ingen af dem ville beskrive, hvad det er for skridt, de er enedes om, men Kerry understregede, at de ikke er baseret på tillid. *»De udstikker specifikt definerede forpligtelser, som alle parter i konflikten må påtage sig, med den hensigt totalt at stoppe den tilfældige bombning af Assad-regimet og at optrappe vores indsats imod al-Nusra.«*

Lavrov istemte og tilføjede, at FN's Sikkerhedsråd og den

Internationale Gruppe til Støtte for Syrien enstemmigt har identificeret ISIS og al-Nusra som terroristgrupper. »De har tidligere historiske eksempler på, at visse regeringer forsøgte at kurre behageligt til terrorister, bejlede til terrorister og brugte dem til deres egne formål, med den hensigt at vælte regeringer i andre lande«, og at denne indsats aldrig har fået gode resultater, som det ses i Afghanistan i 1980'erne, der førte til angrebene 11. september 2001 i USA, og i Libyen 11. september, 2011.

Foto: Udenrigsministrene Lavrov og Kerry lægger blomster ved den franske ambassade i Moskva, for at ære ofrene for terrorangrebet i Nice.

Terror i Nice: »Stop kilden til terrorisme«.

Erklæring fra Jacques Cheminade, leder af det franske Solidarité et Progrès

Paris, 15. juli 2016 – Frankrig er atter blevet ramt af forbryderisk terrorisme.

Og atter udtrykker republikkens præsident, indenrigsminister og premierminister, med alvorsdyb stemme, deres sorg og deres vilje til at bekæmpe terrorisme, uden imidlertid at angribe de sande årsager til dette barbari.

Hovedårsagen er deres medskyldighed, med en politik, der støtter jihadisme som middel til at fremprovokere Bashar al-Assad-regimets fald, en politik, der er udtænkt af USA, UK, Saudi-Arabien, Qatar og Tyrkiet, og som nu vender sig mod os selv.

Hvad er det, der foregår i Nice? Siden 2014 har man vidst, at byen var blevet et rekrutteringscenter for jihadister, der skulle til Syrien. En rapport fra DGSI (Direction Générale de Sécurité Interne) bemærkede endda, at Nice var blevet en »laboratoire-by«, til identificering og håndtering af »radikalisering«.

Det er med base i Nice, at Omar Osman, en fransk-senegalesisk gangster, der konverterede til islam, rekrutterede sin brigade af 50 til 80 franskmænd, der kæmpede i Syrien med al-Nusra (dvs. al-Qaeda i Syrien), om hvilke vores tidligere udenrigsminister Laurent Fabius i 2012, med upassende entusiasme, erklærede, at de »gjorde et godt stykke arbejde« med at bekæmpe Assad.

Det er også i Nice, at potentielle jihadisters færdsel frem og tilbage i saudiarabiske diplomatattachetasker blev afsløret. Den 7. april sidste år erklærede byens borgmester, Christian Estrosi, i et interview til RTL's radiojournalist, Olivier Mazerolle, at to personer, der stod opført i S-filen over radikaliserede personer, der krævede skærpet overvågning, var kommet ind i Frankrig »i et saudiarabisk følge«, og at »de nød total undtagelse fra inspektion« i Nices internationale lufthavn. Som svar på et spørgsmål fra Mazerolle, om politiet var blevet tvunget til at lade dem passere igennem, sagde Estrosi: »Ja, og jeg ved, at nogle af dem var meget chokeret og lod dette vide, og at de efterfølgende måtte bære konsekvenserne heraf.«

Regeringen kan ikke længere praktisere fodslæb om dette spørgsmål og risikerer således, ligesom Tony Blair, i dag eller i morgen at befinde sig i en situation, hvor de skal stå

til regnskab for deres handlinger foran en Chilcot-kommission, eller værre endnu, foran en domstol.

Øjeblikket er kommet til hurtigt at genetablere vore relationer med Bashar al-Assad for at påbegynde en fornyet grundlæggelse og genopbygning af Syrien; til sammen med Rusland i fællesskab at agere for at bekæmpe denne trussel; og til kraftigt at tilskynde USA til at gøre det samme.

Vore politifolk, vort militær, vore folk i reserven og blandt det lægelige personale gav Nice en lektion i solidaritet og borgerånd. Lad os vise os værdige til republikkens værdier og til at vise ofrene behørig respekt ved at standse denne dystre opremsning af angreb og afværge spøgelse af splittelse i vort land, en grasserende radikaliserings, der ville kuldaste vores dybe, ligevægtige vilje til at leve sammen.

Foto: Folk lægger blomster på Promenade des Anglais i Nice.

**Frigivelsen af 'de 28 sider'
en strategisk sejr;
Nu må vi have en ny**

undersøgelse

15. juli 2016 – Obamaregeringen ventede til de allersidste timer af Kongressens samling, før den går på seks ugers ferie, med at frigive det let redigerede, 28 sider lange kapitel af den oprindelige rapport fra 2002 over den Fælles Kongresundersøgelse af begivenhederne den 11. september, 2001. På trods af denne timing var frigivelsen en enorm sejr, der nu anbringer hele det Anglo-Saudiske Imperium i direkte skudlinje pga. dets nu dokumenterede rolle i den værste terrorgrusomhed, begået på amerikansk jord. Desuden gør en omhyggelig gennemlæsning af de delvist redigerede 28 sider det ganske klart, at kongresmedlem Thomas Massie (R-Ky.) havde fuldstændig ret, da han sidste år sagde, at de 28 sider tvinger os til fuldstændigt at gentænke alt, hvad der er sket i løbet af de seneste 15 år.

Graden af bevis for det saudiske monarkis involvering i angrebene 11. september går langt ud over det, der hidtil har været offentligt kendt. Snesevis af saudiske regeringsfolk og medlemmer af den kongelige familie var intimt involveret med al-Qaeda, og mange havde direkte forbindelse til selve flykaprerne. Amerikanske tjenester havde beviser for et dybtgående saudisk sponsorskab af al-Qaeda i årevis før angrebene den 11. september, men ethvert forsøg på at slå ned på dette forhold blev undertrykt, og detektiver blev fyret eller forflyttet, hvis de stillede for mange af de rigtige spørgsmål.

Det, der nu er et presserende behov for, er en undersøgelse, fra toppen og ned, der begynder med den anglo-saudiske hånd bag 11. september, men som går langt videre end til disse begivenheder for 15 år siden og undersøger alle de efterfølgende terrorgrusomheder og terrorbegivenheder, såsom invasionerne ind i Irak og Libyen, den igangværende indsats

for at fremtvinge et regimeskifte i Assads Syrien, samt meget mere endnu.

Lyndon LaRouche understregede i dag, at vi må bevare dette momentum for en ny undersøgelse, der udforsker dybderne i det anglo-saudiske kompleks. Intet mindre vil være i stand til at rykke terrorpesten op ved rode.

Udgivelsen af de 28 sider, der kommer blot få dage efter **udgivelsen af Chilcot-kommissionens rapport i Britannien**, udgør et **dødbringende, et-to-stød mod hjertet af Det britiske Imperium og dets saudiske partnere.**

Efter udgivelsen af den 28 sider, overbragte kongresmedlem Walter Jones, der anførte i kampen i Kongressen, sin tak og sine lykønskninger til LaRouche-bevægelsen for vores afgørende rolle i at fremtvinge en frigivelse af dokumenterne. Han afgav løfte om at gå videre til næste niveau af undersøgelse og ikke stoppe, før den fulde sandhed er offentliggjort, for åbent tæppe.

Foto: Walter B. Jones (født 1943) er kongresmedlem i USA's Repræsentanternes Hus for North Carolina 3rd kongresdistrikt. Han er medlem af det Republikanske Parti.

USA: Kongressen frigiver de længe hemmeligholdte '28 sider',

der peger på saudernes forbindelse til 11. september-angrebene. Inkl. pdf af siderne.

Følgende er citeret fra en historie i RT:
<https://www.rt.com/usa/351327-congress-releases-pages-saudi/>

15. juli 2016 – De længe ventede 28 sider af Den fælles Kongres-undersøgelsesrapport fra 2002 om begivenhederne den 11. september, 2001, er blevet frigivet, og et afsnit peger på, at prominente medlemmer af den saudiarabiske regering var involveret i planlægningen og udførelsen af terrorangrebene.

Hemmeligstemplingen af dokumenterne blev ophævet af Kongressen fredag og frigivet til offentligheden samme dag. Dokumenterne bekræftede mistanken om, at terroristerne, der var involveret i angrebene den 11. september 2001 – og af hvilke de fleste var saudiske statsborgere – efter al sandsynlighed modtog støtte fra højtplacerede saudiske efterretningsofficerer.

Saudi-Arabien, der er USA's allierede i Mellemøsten, har på det bestemteste benægtet enhver involvering i angrebene og har afvist disse anklager, og de havde tidligere bekæmpet ophævelsen af hemmeligstemplingen af de 28 sider. Nu har piben fået en anden lyd, efter fredagens offentliggørelse af dokumenterne, hvor Riyadh nu officielt hilser rapporten velkommen i det håb, at den vil fjerne mistanken om den saudiske regerings handlinger.

»Siden 2002 har Kommissionen for 11. september og flere regeringskontorer, inklusive CIA og FBI, undersøgt indholdet af de '28 sider' og har bekræftet, at hverken den saudiske regering eller højtplacerede saudiske regeringsfolk, og heller ingen person på vegne af den saudiske regering, har ydet nogen

som helst støtte eller tilskyndelse til disse angreb«, sagde Abdullah al-Saud, Saudi-Arabiens ambassadør til USA, i en erklæring, iflg. Reuters.

»Vi håber, at frigivelsen af disse sider én gang for alle vil opklare alle spørgsmål eller mistanker, der måtte hænge i luften, om Saudi-Arabiens handlinger, planer eller mangeårige venskab med USA.«

Vedhæftet dokument: de 28 sider, pdf.

Download (PDF, Unknown)

**84 døde i terrorangreb mod
Nice.**

**Frankrig må bryde
fuldstændigt med Saudi-**

Arabien

Fra LaRouche-bevægelsens søsterorganisation i Frankrig, Solidarité & Progrès, har vi modtaget følgende rapport:

Paris, 15. juli 2016 (Nouvelle Solidarité) – 84 døde, 19 sårede i kritisk tilstand og flere end 100 andre sårede; dette er det makabre tabstal for det seneste terrorangreb mod Frankrig, som fandt sted i Nice i går aftes kl. 23, netop, som folk var ved at forlade fyrværkeriet i anledning af den 14. juli, Frankrigs nationaldag. En 31-årig fransk-tunesisk terrorist kørte en lejet, hvid lastbil og dræbte så mange, han kunne, med lastbilen, da han kørte ned ad en 2 km lang strækning af hovedavenuen, La Promenade des Anglais. Ved slutningen af sin dræbende soldetur anvendte han et skydevåben af lav kaliber, før han selv blev skudt ihjel af politiet.

Alt imens ingen endnu har taget ansvaret for dette terrorangreb, afslører et hurtigt blik på miljøet omkring angrebet i Nice et helt miljø, der bidrog til dette angreb. I de seneste fem år er byen Nice blevet ikke alene et centrum for jihadisme i Frankrig, men også for rekruttering af jihadister til især Syrien for at arbejde sammen med al-Nusra-organisationen, dvs. al-Qaeda i Syrien. I centrum for dette netværk står en vis Omar Omsen, en franko-senegalesisk borger, der startede som forbryder og dernæst konverterede til salafismen og blev en af de vigtigste rekrutterere af jihadister til Syrien. Denne mand stiftede en brigade (katiba) med henved 50 til 80 franskmænd, af hvilke henved 15 er fra Nice, og som i øjeblikket er knyttet til al-Nusra og opererer i Syrien imod Bashar al-Assad!

Men der er også saudiske forbindelser til Nice. I april i år afviste borgmesteren i Nice, Christian Estrosi, fra Sarkozys parti Republikanerne, det faktum, at folk, der stod på politiets S-fil – folk, der er under særlig overvågning pga. islamisk radikaliserings – var kommet ind i landet blandt en

saudiarabisk delegation, via Nices internationale lufthavn. I et interview til RTL-radios Olivier Mazerole sagde han: »I august sidste år kom to personer, der stod opført i S-filen, ind i landet uden nogen kontrol ... som deltagere, der rejste med den saudiarabiske konvoj.« Da Mazerole spurgte, om politiet blev tvunget til at gøre det? Svarede Estrosi, »Ja, og jeg ved, at nogle af dem var chokeret og talte om det, og de bar konsekvenserne.«

Er alt dette ikke foruroligende, når man ved, at Frankrig har været en leder i kampen mod Assad og har rekrutteret og uddannet såkaldte »moderate oprørere«; at Frankrig officielt har et særligt partnerskab med Saudi-Arabien, der strækker sig helt til, at man den 6. marts tildelte Æreslegion-medaljen til Prins Salman af Saudi-Arabien, slagteren af Yemen og Syrien; og at Laurent Fabius, Frankrigs tidligere udenrigsminister, den 14. december 2012 jublede over, at »al-Nusra-drengene gjorde et godt job« mod Assad?

Kendsgerningen er den, at, så længe Frankrig ikke afviser sit afskyelige »særlige partnerskab« med Saudi-Arabien og sine tætte forbindelser til Katar og Tyrkiet, vil det franske folk fortsat være gidsler for den jihadistiske terror, som de selv promoverer imod den syriske præsident Bashar al-Assad i Syrien.

Filippinernes præsident angriber UK og USA for terrorisme

9. juli 2016 – Briternes (og især Tonys Blairs) ansvar for krigene i Mellemøsten og Nordafrika og spredningen af terrorisme står afsløret, efter udstedelsen i London af Chilcot-rapporten om Irakkrigen.

I fredags angreb den nye filippinske præsident, Rodrigo Duterte, i sine bemærkninger til en muslimsk organisation, UK og USA for at sprede terrorisme, bemærkninger, der var slående i deres virkning og originalitet.

Associated Press havde hovedtitlen, »Filippinsk præsident beskylder USA og UK for volden i Mellemøsten«. Nyhedstjenesten rapporterede,

»Den nye, filippinske præsident har givet amerikansk intervention skylden for de blodige konflikter i Irak og andre lande i Mellemøsten ... Præsident Rodrigo Duterte fremførte i en tale i fredags, at USA's politik var skyld i terrorangreb på egen jord og sagde, 'Det er ikke Mellemøsten, der eksporterer terrorisme til Amerika; Amerika importerede terrorisme.'«

GAM Nyhedstjeneste i Filippinerne rapporterede, at Duterte sagde,

»De tiltvang sig adgang til Irak og dræbte Saddam. Se på Irak nu. Se, hvad der skete med Libyen. Se, hvad der skete med Syrien.«

Men en klar reference til Chilcot-rapporten sagde han, at

»Efter en gennemgribende, næsten 10 år lang undersøgelse, viser det sig, at der ikke var noget juridisk grundlag for at erklære krig mod Irak ... det er sådan en unødvendig krig.«

Duterte satte også krisen i Mellemøsten i forbindelse med volden i Mindanao. Duterte og hans forsvarsminister har i øvrigt lovet, at de filippinske bevæbnede styrker aggressivt er gået efter Abu Sayyaf-terrorstyrker, der er »knyttet til ISIS«, i Filippinernes sydlige øer. Det filippinske militær bekræftede torsdag, at mindst ni medlemmer af den Daesh-tilknyttede terroristgruppe blev dræbt og tretten såret af hæren på Solu, mens en soldat blev dræbt.

Foto: Rodrigo Duterte, foto fra juni 2016.

For krig og terrorisme: Erinyerne har først lige taget fat i Blair

9. juli 2016 (Leder) – Angrebet på dem, der, med Tony Blair i spidsen, brugte angrebene 11. september (2001) til at føre illegale aggressionskrige og slippe international terrorisme løs, optrappes.

På en dag, hvor den nye filippinske præsident udfordrede Blair og USA som værende kilderne til terrorismen, og hvor medlemmer af den amerikanske Kongres opfordrede til en mobilisering for at fremtvinge offentliggørelsen af beviserne mod saudierne og briterne, står Blair ligeledes over for voksende sagsanlæg fra britiske militærfamilier og udsigten til retsforfølgelse.

Avisen *London Telegraph* rapporterede, at den af juridiske kilder havde fået at vide, at Chilcot-kommissionens rapport gav grundlag for juridiske søgsmål om skadeserstatninger mod Blair, anlagt af sårede veteraner fra Irak og af familier til soldater, der døde dér. Den sagde, at foreløbig 29 familier

til døde soldater har bedt advokatfirmaet McCue & Partners om at lægge sag an mod Blair »for hver en penny«, og mange andre forventes at følge trop. Firmaet forventer at føre en civil retssag for »myndighedsmisbrug i offentligt hverv«, der viser, at Blair havde

»handlet ud over sine magtbeføjelser, og at skade herved er blevet forårsaget, og at denne skade kunne have været forudsagt.«

Myndighedsmisbrug under udførelse af offentligt hverv giver potentielt mulighed for ubegrænsede skadeserstatninger.

Telegraph fremfører, at Sir John Chilcots undersøgelse fandt, at

»Hr. Blair burde have set de problemer, der resulterede af invasionen i 2003, og kom til at indikere, således også for ham, at denne militæraktion var illegal.«

Den bemærker også, at Blair

»har skabt sig en formue, anslået til 60 millioner pund ... Reg Keys, hvis søn Tom var én af seks soldater i det Kongelige Militærpoliti, der blev dræbt ved Majar al-Kabir i 2003, sagde: »Tony Blair har tjent en masse penge på et offentligt hverv, som jeg mener, han misbrugte.«

»Roger Bacon, hvis søn Matt Bacon, en major i Efterretningskorpset, blev dræbt af en vejsidebombe i 2005, sagde: 'Sagsanlægget for myndighedsmisbrug i offentligt hverv giver os mulighed for at sagsøge ham for ubegrænsede skadeserstatninger. Jeg ønsker, at disse midler indsættes på en fond for genopbygning af Irak. Det ville hjælpe med at kompensere for det, det skete dér.«

BBC offentliggjorde uafhængigt en juridisk ekspertanalyse af spørgsmålet, »Kunne Blair stå over for juridisk sagsanlæg over Irakkrigen?« BBC's juridiske korrespondent Clive Coleman

rapporterer, at »aggressionskrig«, den alvorligste krigsforbrydelse, ville være den mest indlysende kriminelle anklage mod Blair. Men, siger Coleman, 1998-Romtraktatens skabelse af den Internationale Forbryderdomstol fjernede retsforfølgelse af aggressionskrige fra nationer, men udskød en aftale om, at den Internationale Forbryderdomstol skulle gøre det, til i hvert fald 2017!

Det er derfor mere sandsynligt, mener Coleman, at Blair i fremtiden kommer til at stå over for retsforfølgelse for »forseelser i offentligt hverv«, for hvilken Chilcot-kommissionen leverer grundlaget. Anklagen om kriminelle handlinger er alvorlig og har en indlysende lighed med »myndighedsmisbrug i offentligt hverv«, for hvilken anklage familierne har til hensigt at sagsøge ham »for hver en penny«.

RADIO SCHILLER den 4. juli 2016:

**Lad os fejre den 4. juli med
at gøre oprør imod Det
nuværende britiske Imperium**

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

Vi har nået det springende punkt – Vi må tage lederskab nu!

Hr. LaRouche havde en langt mere fundamental pointe, som han ønskede at fastslå for os i dag, og det er, at, uagtet disse faktorer på kort sigt, så er hele det transatlantiske finansielle system parat til at nedsmelte. Vi ved ikke præcis, hvornår det vil ske, men vi ved, at det er fuldstændig uundgåeligt, og det afgørende spørgsmål er derfor: hvilken slags planer vil der foreligge; hvilke fornuftige spillere her i USA og Europa vil udvikle en strategi for en erstatning af det nuværende system? Det er håbløst bankerot. Der findes ingen måde, hvorpå denne proces kan løses.

Fuld dansk oversættelse af LPAC Fredags-webcast, 17. juni 2016:

Download (PDF, Unknown)

Uddrag af Putins tale til plenarforsamlingen på Skt. Petersborg

Internationale Økonomiske Forum, 17. juni 2016

I øvrigt er de aktuelle, geopolitiske spændinger, til en vis grad, relateret til økonomisk usikkerhed og udtømmning af de gamle kilder til vækst. Der er risiko for, at det vil stige, eller endda blive kunstigt fremprovokeret. Det er i vores fælles interesse at finde en kreativ og konstruktiv vej ud af denne situation.

[Der findes] et enormt og voksende potentiale inden for digitale og industrielle teknologier, robotics, energi, bioteknologi, lægevidenskab og endnu andre områder. Opdagelser inden for disse områder kan føre til sande teknologiske revolutioner og til en eksplosiv vækst i arbejdskraftens produktivitet. Dette sker allerede, og det vil uundgåeligt ske ...

Vi kan faktisk allerede i dag se forsøg på at sikre eller endda monopolisere fordelene ved næste generations teknologier. Dette er, mener jeg, motivet bag skabelsen af afgrænsede områder med opsatte regler som en barriere for at reducere udvekslingen af banebrydende teknologier ...

Man kan kontrollere spredningen af visse teknologier i en vis tid, men i nutidens verden er det nærmest umuligt at holde dem tilbage i et inddæmmet område, også selv om det er et stort område. Men denne indsats kunne føre til, at grundforskning, der nu er åben for den fælles udveksling af viden og information gennem fælles projekter, også indelukkes, hvor der opstilles afspærrende barrierer.

... vi kan kun udvikle os effektivt sammen, ved at opbygge et samarbejde. Vi er overbevist om, at et sådant samarbejde faktisk kan opbygges som en del af et fleksibelt og åbent integrationsmiljø, der opmuntrer til konkurrence inden for

videnskabelig forskning og et bredt udvalg af teknologiske løsninger, der gør det muligt for de deltagende lande fuld ud at bruge deres kompetence og deres potentiale ...

Vi er bevidste om de imponerende udsigter i forbindelse med samarbejde mellem EAEU [Eurasisk Økonomisk Union] og andre lande og integrationsforbindelser. Flere end 40 stater og internationale organisationer har udtrykt deres ønske om at etablere en frihandelszone med den Eurasiske Økonomiske Union. Vi og vore partnere mener, at EAEU kan blive et af centrene i et større, fremvoksende integrationsområde ...

Sammen med vore kinesiske kolleger har vi planlagt at påbegynde officielle forhandlinger så tidligt som i juni måned, om skabelsen af et omfattende handelspartnerskab og økonomisk partnerskab i Eurasien, med deltagelse af staterne i den Europæiske Union og Kina. Jeg forventer, at dette vil blive et af de første skridt hen imod skabelsen af et betydeligt, eurasisk partnerskab. Vi vil helt bestemt genoptage diskussionen om dette betydningsfulde projekt på det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok i begyndelsen af september ...

Venner, det projekt, jeg netop har omtalt – projektet for det større Eurasien – er selvfølgelig åbent for Europa, og jeg er overbevist om, at et sådant samarbejde kan blive til gensidig fordel. På trods af alle de velkendte problemer i vore relationer, er den Europæiske Union fortsat Ruslands hovedpartner inden for handel og økonomi ...

Jeg forstår også vore europæiske partnere, når de taler om de komplicerede beslutninger for Europa, som blev truffet under forhandlingerne om dannelsen af det transatlantiske partnerskab. Det er indlysende, at Europa har et enormt potentiale, og en satsning på kun én regional forbindelsespartner indsnævrer tydeligvis dets muligheder. Under de omstændigheder er det vanskeligt for Europa at opretholde en balance og bevare et rum for en udbytterig

manøvre.

Som de nylige møder med repræsentanter for tyske og franske erhvervskredse har vist, så er europæiske virksomheder villige og rede til at samarbejde med dette land. Politikere bør møde virksomhederne på halvvejen ved at udvise kløgt, samt en vidtskuende fleksibel fremgangsmåde. Vi må atter oprette tillid til de russisk-europæiske relationer og genoprette vores samarbejdsniveau.

Vi husker, hvordan det hele begyndte. Rusland igangsatte ikke det aktuelle sammenbrud, afbrydelse, problemer og sanktioner. Alle vore handlinger har udelukkende været i besvarelse. Men vi bærer ikke nag, som man siger, og vi er rede til at komme vore europæiske partnere i møde på halvvejen. Men dette kan under ingen omstændigheder blive en vej med ensrettet færdsel.

Lad mig gentage, at vi er interesseret i, at europæere går med i projektet for et storslået eurasisk partnerskab. I denne sammenhæng hilser vi den kasakhstanske præsidents initiativ, med at afholde konsultationer mellem den Eurasiske Økonomiske Union og EU, velkommen. I går diskuterede vi dette spørgsmål ved mødet med præsidenten for den Europæiske Kommission.

Det vil yderligere være muligt at genoptage dialogen mellem eksperter på et teknisk niveau, om en bred vifte af spørgsmål, såsom handel, investering, lovgivning inden for teknik og toldadministration. På denne måde kunne vi skabe fundamentet for yderligere samarbejde og partnerskab ...

Vi anser det naturligvis for vigtigt at fortsætte samarbejdet omkring betydningsfulde forskningsprojekter, såsom ITER-forsøgskraftværket og den frie elektron-røntgenlaser, for blot at nævne nogle få. En fælles indsats vil gøre det muligt for os virkelig at forøge både Europas og Ruslands teknologiske konkurrencedygtighed. Det rækker at sige, at, i 2015 investerede Rusland 1,2 mia. euro i fælles højteknologiske projekter med Europa ...

Et præsidentielt råd for strategisk udvikling og prioritetsprojekter vil blive skabt i den nærmeste fremtid. Deres ydmyge tjener vil stå i spidsen, mens rådspræsidiets vil blive ledet af premierminister Dmitry Medvedev ...

Verden har brug for et så magtfuldt land som USA, og det har vi også, men vi har ikke brug for, at det konstant blander sig i vore anliggender, fortæller os, hvordan vi skal leve og forhindrer Europa i at opbygge en relation til os.

FRA SPØRGSMÅL & SVAR:

Jeg ønsker ikke at tro på, at vi er på vej hen imod en ny Kold Krig, og jeg er sikker på, at ingen ønsker dette. Vi gør ganske bestemt ikke. Det er ikke nødvendigt. Hovedtankegangen bag udviklingen af internationale relationer er, at, uanset hvor dramatisk, det kan synes at være, så er det ikke tankegangen bag en global konfrontation. Hvad er problemets rod?

Det skal jeg sige jer. Jeg må bringe jer lidt tilbage i tiden. Efter Sovjetunionens kollaps, havde vi en forventning om generel fremgang og generel tillid. Desværre måtte Rusland konfrontere flere udfordringer, for at tale i moderne vendinger: økonomisk, samfundsmæssig og intern politik. Vi fik udfordringer som separatisme, radikalisme, aggressiv international terror, for det var utvivlsomt al-Qaeda-militante, som vi bekæmpede i Kaukasus, det er en åbenlys faktor, og det kan der ikke være to meninger om. Men, i stedet for støtte fra vore partnere i vores kamp mod disse problemer, fik vi ulykkeligvis noget andet – støtte til separatisterne..., efterretningsstøtte, finansiel støtte og regeringsstøtte ...

Sovjetunionen eksisterede ikke længere; Warszawa-pagten eksisterede ikke længere. Men af en eller anden grund fortsætter NATO med at udvide sin infrastruktur hen mod Ruslands grænser. Det begyndte længe før i går. Montenegro er

ved at blive et NATO-medlem. Hvem truer Montenegro? For vores position bliver totalt ignoreret.

Et andet, lige så vigtigt, eller måske det vigtigste spørgsmål, er den ensidige [fra USA's side] opsigelse af ABM-traktaten. ABM-traktaten blev engang indgået mellem Sovjetunionen og USA af en meget god grund ... Traktaten var udtænkt til at skabe en strategisk balance i verden. Men de droppede imidlertid ensidigt traktaten og sagde venligt, Dette er ikke rettet imod jer. I ønsker at udvikle jeres offensive våben, og vi antager, at det ikke er rettet imod os.

Ved I, hvorfor de sagde sådan? Det er simpelt: der var ingen, der forventede, at Rusland i begyndelsen af 2000, da landet kæmpede med sine interne problemer, var revet itu af interne konflikter, politiske og økonomiske problemer, tortureret af terrorister; at Rusland da ville genopbygge sin forsvarssektor. Der var tydeligvis ingen, der forventede, at vi var i stand til at opretholde vore arsenaler, for slet ikke at tale om at få nye strategiske våben. De tænkte, at de ville opbygge deres missilforsvarsstyrker, mens vore arsenaler skrumpede.

At dette blev gjort under påskud af at bekæmpe den iranske atomtrussel. Hvad er der så blevet af den iranske atomtrussel nu? Der er ikke nogen; men projektet fortsætter. Og sådan er det, skridt for skridt, det ene efter det andet, og så fremdeles.

Så begyndte de at støtte alle mulige former for 'farvede revolutioner', inklusive det såkaldte Arabiske Forår. De støttede det ihærdigt. Hvor mange positive syn hørte vi om, hvad det var, der foregik? Hvad førte det til? Kaos.

Jeg er ikke interesseret i at give nogen skylden. Jeg vil ganske enkelt sige, at, hvis denne politik med ensidige handlinger fortsætter, og hvis skridt i den internationale arena, hvor disse skridt er meget følsomme for det

internationale samfund, ikke bliver koordineret, så er sådanne konsekvenser uundgåelige. Og modsat, hvis vi lytter til hinanden og taler ud fra en balance mellem interesser, så vil dette ikke ske. Ja, det er en vanskelig proces, processen med at nå til enighed, men det er den eneste vej til acceptable løsninger ...

Af hvilken årsag, støttede de kuppet i Ukraine? Jeg har ofte talt om dette. Den interne politiske situation dér er kompliceret, og den opposition, der nu sidder ved magten, ville efter al sandsynlighed være kommet til magten på demokratisk vis, gennem valg. Sådan er det. Vi ville have arbejdet sammen med dem, som vi havde gjort det med den regering, der sad ved magten før præsident Janukovitj.

Men nej, de skulle absolut gå frem med et kup, med tab, med udløsning af blodsudgydelser, en borgerkrig, og med at skræmme den russisktalende befolkning i det sydøstlige Ukraine og i Krim. For hvad? Og efter at vi var nødt til, simpelt hen nødt til, at tage forholdsregler for at beskytte visse samfundsgrupper, begyndte de at optrappe situationen, at ophidse til spændinger. Efter min mening, så gøres dette, bl.a., for at retfærdiggøre eksistensen af den Nordatlantiske Blok. De har brug for en ekstern modstander, en ekstern fjende; i modsat fald, hvorfor skulle denne organisation i det hele taget være nødvendig? Der er ingen Warszawa-pagt, ingen Sovjetunion – hvem er det rettet imod?

Hvis vi fortsætter med at handle i overensstemmelse med denne tankegang, med at optrappe [spændinger] og fordoble indsatsen for at skræmme hinanden, så vil det en dag komme til en kold krig. Vores tankegang er fuldstændig anderledes. Den fokuserer på samarbejde og søgen efter kompromis. [Applaus]. (Udskriftet af Putins tale er ikke komplet.)

Storbritannien i totalt oprør over Brexit-afstemning og mordet på Cox

17. juni, 2016 – Brexit-afstemningen den 23. juni, der nu er sat i forbindelse med attentatet på parlamentsmedlemmet for Labour Jo Cox, holder hele Storbritannien i en tilstand af total tumult. Den sidste redelige meningsmåling viser meget tæt løb i Brexit-afstemningen, med 15 -18 procent af vælgerne, som stadig ikke har besluttet sig, og hvoraf de fleste ikke er tilknyttet de to store partier. De britiske myndigheder spiller med kortene meget tæt på kroppen vedrørende mordet på Cox, så det er stadig uklart, hvorvidt det blev udløst af højrefløjsforbindelser til morderen, der også gennem længere tid har lidt af alvorlig mental sygdom.

Alle de britiske nøgleinstitutioner er, ifølge en ledende amerikansk kilde, splittet over Brexit-afstemningen. Det inkluderer City of London, Club of the Isles (internationalt netværk af britiskkontrollerede virksomheder og banker, -red.) og Monarkiet. Nogle, selv inden for City, argumenterer med, at en Brexit vil befri Storbritannien fra den evigt ekspanderende indtrængning af EU-kommissionens bureaukrati i Bruxelles, mens andre frygter, at tabet af bånd til kontinentet i høj grad vil svække City's position som verdens finanshovedstad. Ifølge kilden er krigen bag scenen brutal. Hvis Cameron taber afstemningen og Storbritannien forlader EU, vil han næsten omgående være ude. Han er desperat og har forskertset muligheden for at gå sammen med Corbyn, der også støtter Storbritanniens forbliven i EU. Hvis Brexit vinder, er det også sandsynligt, at Skotland og Irland i løbet af de næste få år begge vil tage skridt til at forlade det

Forenede Kongerige, og rette ind efter kontinental-Europa og EU.

Mordet på parlamentsmedlem Jo Cox passer ind i mønstret med mentalt forstyrrede personer, der fremstilles som noget andet – præcis som Omar Mateen (gerningsmanden ved Orlandoskyderiet, -red.) fejlagtigt portrætteres som en ISIS-agent, snarere end den britisk/saudiske/FBI-agent, som han var. Verdenspressen gav genlyd med historien om, at den mordmistænkte Tommy Mair havde råbt "Britain First", da han dræbte Cox, med reference til en stærkt højreorienteret organisation i UK. Britiske kilder fortalte i dag *EIR*, at der kun var én kilde til den historie – Maria Eagle, en forsvarsminister, der er tilhænger af Blairs politiske ideologi, i Labourpartiets skygge-kabinet (den officielle oppositions skygge-kabinet, -red), som kun få minutter efter mordet tweetede, at Mair havde råbt "Britain First." Hun befandt sig ikke engang på drabsscenen! Hun slettede hurtigt opslaget på Tweeter, men på det tidspunkt var det allerede i alle overskrifter i hele verden.

Jo Cox, mordofret, var en radikal anti-Assad fanatiker, der krævede krig mod Assad. Hun arbejdede med Obamas kampagne i North Carolina i 2008, men sagde, at Obama (og Cameron) begik en frygtelig fejltagelse ved ikke militært at gennemtvinge regimeskifte i Syrien, og forlangte nye sanktioner mod Rusland for dets handlinger i Syrien.

Foto: Medlem af det britiske parlament for Labour, Jo Cox, myrdet i en alder af 41.

USA: Hvor meget af terroren efter 11. september-angrebene blev fabrikeret af FBI?

15. juni, 2016 – Ifølge AntiMedia (theantimedia.org), var FBI-angivere involveret i 243 af de 508 terrrorsager, som FBI har åbnet siden d. 11. september, 2001. Af disse FBI-angivere, hvoraf næsten alle var muslimer, og mange var diagnosticeret mentalt syge, var mange i desperat pengenød og derfor modtagelige for FBI-bestikkelse til at gå med i angivelige terrorhandlinger, som egentlig var 'stingoperationer' (komplicerede, overlagte intriger for at narre 'forbrydere' til at gå i fælden, -red.). I nyhedsartiklen sættes der fokus på sagen om 'De fire fra Newburgh', og den er delvis baseret på en undersøgelse fra 2014, udført af 'Koalition til beskyttelse af civile rettigheder', med titlen: "At opfinde terrorister: 'Lawfare' ved brug af forebyggende retsforfølgelse." ('lawfare' er asymmetrisk krigsførelse ved brug af hjemlig eller international lov, -red.)

En af de fire sagsøgte i sagen, James Cromitie, var en tidligere stofmisbruger, der gentagne gange havde afslået tilbud om penge fra FBI's hemmelige agenter for at deltage i en hemmelig terrorplan. En anden sagsøgt, Laguerre Payan, var diagnosticeret med skizofreni, og en tredje, David Williams, var i desperat pengenød, fordi hans bror behøvede en livreddende levertransplantation.

En anden sag, der involverer Rezawan Ferdous, var et endnu mere åbenlyst tilfælde, hvor FBI udså sig en mentalt syg person. Ferdous led af en alvorlig depression i en sådan grad, at han ikke havde kontrol over sin blærefunktion, men han blev af FBI presset til at gå med i en hemmelig plan om at angribe Capitol-bygningen (kongresbygningen i Washington D.C., -red.)

I endnu et andet tilfælde, der nævnes i dagens historie fra AntiMedia.org, meldte en far fra Boston til FBI, at hans søn lavede opslag på Facebook i ISIS' favør, og FBI trådte til og skaffede drengen våben, hvorefter de arresterede ham. Et andet vigtigt tilfælde var sagen med Sam Osmakac. Osmakac fik våben af FBI, blev styret af en FBI-angiver, forsynet med en bilbombe af FBI og ligeledes med penge til at betale sine rejseomkostninger til det sted, hvor han så sluttelig blev arresteret. En psykiatrisk undersøgelse beordret af retten afslørede, at han led af en skizo-affektiv psykose. Hans FBI-sagsbehandler kaldte ham "et retarderet fjols". Tidligere assisterende direktør hos FBI, Thomas Fuentes, beskrev dette som FBI's "Hold Frygten i Live"-politik, med det formål at sikre fortsat forøgelse af budgetterne. I virkeligheden er det langt værre end blot budget-motivering, som FBI's rolle i mørklægningen af d. 11. september klarest illustrerer.

Den samme profil, hvor FBI skaber terrorisme, hvor den ikke eksisterer, ved hjælp af 'stingoperationer', fremgik af en længere artikel i *New York Times* d. 7. juni, 2016, under overskriften "FBI optrapper brugen af stingoperationer i ISIS-sager." Journalist Eric Lichtblau fra *Times* rapporterede, at to tredjedele af FBI's anklager i terrrorsager er baseret på 'sting', en betydelig stigning over de seneste år. Historien i *Times* nævnte sagen om 'De fire fra Newburgh' og citerede dommer Colleen McMahon, der i retten erklærede, at "Jeg mener uden skygge af tvivl, at der ikke ville have været nogen forbrydelse her, hvis regeringen ikke havde iværksat, planlagt og bragt den til fuldførelse." En tidligere *New York Times*-artikel fra d. 28. april, 2012, med overskriften "Hemmelige terrorplaner udklækket af FBI", udgjorde en lignende sag, hvor FBI's overlagte fælder skabte terrorisme, der ellers aldrig ville have materialiseret sig.

En anden FBI-stingoperation, der af Glenn Greenwald blev rapporteret i onlineavisen *The Intercept*, blev spydigt beskrevet som "endnu en FBI-sejr over de mentalt syge."

Foto: 'The Newburgh 4': Fra venstre: James Cromitie, David Williams, Laguerre Payen og Onta Williams. (Foto: J.B. Nicholas, Christopher Sadowski Splash News/Newscom)

Obama, Orlando og det anglo-saudiske terrornetværk.

Kort video, engelsk

– Det masseorderiske voldsorgie i Orlando, Florida, er blot det seneste i en række forfærdelige terrorangreb, der, ligesom 11. september 2001, udspringer af den 30 år gamle Al Yamama olie-for-våben-aftale mellem de britiske og saudiske monarkier. En aftale, der skabte nutidens jihadistiske apparat som et dække for krigsoperationer, der har til formål at destabilisere rivaliserende nationer, med Rusland og Kina som hovedmål. Få hele historie her: lpac.co/orlando

Britisk, saudisk og FBI's medskyldighed i massedrab i Orlando, Florida, afsløret:

Det er de samme, som gav os 11. september

16. juni 2016 (Leder fra LaRouchePAC) – Det indledningsvis børneeventyr, der fortalte, at massedrabene i Orlando var Islamisk Stats værk, disintegrerer hastigt i takt med, at nye beviser peger på den selv samme kombination af magter, der udførte de oprindelige 11. september-angreb – briterne, saudierne og FBI.

Massemorderen fra Orlando, Omar Mateen, var en mangeårig ansat hos et af den britiske Krones største og mest modbydelige private sikkerhedstjenester – G4S, der har 620.000 ansatte i flere end 100 lande. G4S er det tredjestørste, private selskab i verden, og det er en afgørende del af det britiske monarkis »usynlige imperium«, bestående af private lejesoldater, mordere og hemmelige operatører. I USA har G4S sikkerhedskontrakter på 90 % af nationens atomkraftværker, er en hovedunderentreprenør for USA's Departement for Intern Sikkerhed (Homeland Security), og udførte endda sikkerhedsopgaverne for offshore olieplatformene fra British Petroleum i Den mexicanske Golf, hvilket er det sted, hvor Omar Mateen arbejdede i en årrække.

På trods af den kendsgerning, at kolleger krævede, at Mateen blev fyret pga. hans psykotiske og voldelige adfærd, beholdt firmaet ham og arrangerede en tilladelse til at få et hemmeligt våben for ham.

Mateen foretog to rejser til Saudi-Arabien, i 2011 og 2012, hvor han boede på firstjernede hoteller og andre indkvarteringer i den dyre klasse. Det vides ikke, hvad han lavede der, men begge rejser fandt sted, mens han var ansat af G4S.

I næsten et helt år var Mateen genstand for en FBI-

undersøgelse pga. mistanke om bånd til terrorister, men FBI droppede sluttelig sagen, og hans job hos G4S var på intet tidspunkt i fare. Faktisk gør nylige rapporter i *New York Times* og *The Intercept* det klart, at selve FBI har styret en hær af betalte »islamistiske« provokatører, der kørtes gennem de klassiske »sting-operationer«[1], der blev berømte gennem 1970'ernes og '80'ernes Operation Abscam og Brilab, hvor FBI-agenter forklædte sig som rige, saudiske prinser for at narre kongresmedlemmer og medlemmer af fagforeninger i fælder. Halvdelen af alle de såkaldte »terrorsager«, som FBI har indledt siden 11. september, involverer disse sting-teknikker, og i mange tilfælde var ofrene mentalt syge eller i desperat penge nød, eller begge dele.

Hvis man vil forstå, hvordan briterne kontrollerer og manipulerer amerikansk politik, skal man blot omhyggeligt studere denne anglo-saudiske-FBI-forbindelse. Det er dette apparat – der har været en dominerende faktor siden lanceringen af den anglo-saudiske Al Yamama olie-for-våben-aftale i 1985, med dens hemmelige offshore-konti til at finansiere global, jihadistisk terror – som må afsløres og knuses fuldstændigt, hvis USA nogensinde igen skal genvinde sin selvstændighed.

Dette er grunden til, at briterne og saudierne og FBI er rædselsslagne ved udsigten til, at de 28 sider [af den oprindelige Fælles Kongresundersøgelses-rapport om 11. september fra 2002, -red.] skal blive frigivet til offentligheden. Beviserne, som indeholdes i disse sider – uagtet de løgne, der kommer fra John Brennan og Barack Obama – åbner vinduet for hele det Britiske Imperiums topstyrede kontrol over global terrorisme. Den netop indgivne Resolution i Repræsentanternes Hus nr. 779 (H.Res.779), der kræver, at det hemmeligstemplede 28 sider lange kapitel fra den Fælles Kongresundersøgelses-rapport om 11. september omgående udgives i Kongressens protokoller, <https://www.govtrack.us/congress/bills/114/hres779/text>

uden indblanding fra Obama eller John Brennan, under den forfatningsmæssige opdeling af magten, er en magtfuld intervention. Det faktum, at lovforslaget blev fremstillet samme dag, som den saudiske vicekronprins og magten bag tronen, prins Mohammed bin Salman, ankom til Washington for at mødes med [udenrigsminister] John Kerry, [forsvarsminister] Ashton Carter, [chef for CIA] John Brennan, [efterretningschef] James Clapper, [formand for Repræsentanternes Hus] Paul Ryan og [tidl. formand for R.H, nuværende leder af mindretallet i samme] Nancy Pelosi, viser en perfekt timing.

Dette er et opgørets øjeblik, og alle mentalt raske kræfter må mobiliseres for at tvinge sandheden om det Britisk-Saudiske Imperium frem, og for at bringe dette imperium til fald én gang for alle.

[1] Et kompliceret undercover-spil, der planlægges og udføres omhyggeligt af agenter (især for at fange forbrydere)

STOP 3. Verdenskrig: International terror. »Efter 'De 28 sider' – 11. september: Ti år senere«. Video, engelsk.

Følgende præsentation indeholder arkivoptagelser af angrebene på World Trade Center og Pentagon, den 11. september 2001.

Lyndon LaRouche, juni 2007: »Verden har levet under et system, som er 11. september-systemet – der allerede eksisterede, som jeg advarede om, i begyndelsen af 2001. FØR præsident George W. Bush blev indsat første gang, og hvor jeg sagde, 'Verdens system har nået et punkt, hvor et fremstormende kollaps af systemet nu er i gang. Og jeg sagde dengang, at faren består i, at noget lignende dette vil indtræffe, under de nuværende tendenser i USA, og det indtraf! Og det hed '9/11' – 11. september.'«

Se også: **USA: I har nøglerne til at standse terrorbølgen. Brug dem!**

Se også: **»Den anglo-saudiske baggrund for den aktuelle, internationale terrorisme: Frigiv sandheden, og lad os lukke imperiemagternes topstyrede terrorapparat ned, én gang for alle!«**

Idet han taler til forsvar for saudierne, angriber CIA-direktør John Brennan Iran for at være de "virkelige" terrorister i Mellemøsten

13. juni, 2016 – På tærsklen til den saudiske stedfortræder-kronprins Mohammed bin Salmans besøg i Washington, annoncerede CIA-direktør John Brennan faktisk, at han arbejder for den saudiske kongefamilie.

I sit omfattende interview med TV nyhedskanalen *Al-Arabiya* d. 11. juni, angreb Brennan Iran for at være den vigtigste terroristtrussel i Mellemøsten, alt imens han uddelte savlende ros til kong Salman og stedfortræder-kronprins Mohammad bin Salman, for at være USA's stærkeste partnere "i denne kamp mod terrorisme." Han fortalte sin interviewer, "Vi har et fortræffeligt samarbejde med Saudi Arabien. Jeg har arbejdet med mine saudiske partnere i mange, mange år. Jeg gjorde tjeneste i Saudi Arabien i omtrent 5 år under lederskab af kronprins Mohammad bin Nayef, som også er indenrigsminister. Over de seneste 15 år er saudierne blevet en af vores bedste partnere i kampen mod terrorisme."

De seneste 15 år? Inkluderer det d. 11. september 2001?

Idet han frikender saudierne for nogen som helst meddelagtighed i det rædselsvækkende angreb i 2001, rapporterer Brennan, at han fortsat er meget bekymret over "Irans støtte til terroristaktiviteter og terroristgrupper inden for Irak, i Syrien og andre lande i regionen." Idet han kalder Iran for en "statssponsor for terrorisme", spiller

Brennan klog på, at Iran "stadig har lang vej tilbage, før jeg er overbevist om, at de er interesseret i at imødegå og knuse terrorisme." Han tilføjede, at han har "nul" kontakt med sine iranske kolleger.

Idet han hyklede forståelse for behovet for forhandlinger for at løse den syriske krise, klagede Brennan over, at Rusland ikke gør nok for at bruge sin "indflydelse på Syrien til at tilskynde til en overgang væk fra Bashar al-Assad-regimet." Rusland "sidder i virkeligheden med nøglen" til, hvorvidt Assad går af, hævdede Brennan, og tilføjede igen, hvor "skuffet" han er over, at Rusland ikke gør mere for at "bringe denne konflikt til ende." Brennan anklagede Assad for at være lovligt ansvarlig for tilvæksten i terrorisme og ekstremisme i Syrien. "Der er behov for, at han forlader scenen."

**Leder: USA: I har nøglerne
til at standse terrorbølgen:
Brug dem!**

**– Samt en kort gennemgang af
det britiske og saudiske
monarkis rolle i
international**

terror gennem de seneste 30 år, inkl. video: 'Beyond the 28 Pages – 9/11, Ten Years Later'

13. juni 2016 (Leder) – Det masseorderiske voldsorgie i Orlando, Florida, angiveligt begået af en tilhænger af Islamisk Stat, Omar Mateen, er blot det seneste i en række af forfærdelige terrorangreb, der alle udspringer af den tredive år gamle »olieaftale« mellem det britiske og det saudiske monarki. Denne aftale har givet dem stor magt og store, skjulte ressourcer til at skabe nutidens globale jihadistiske organisation for angreb imod nationer.

Med mindre, og før, denne anglo-saudiske organisation afsløres – som vi kan gøre det med afsløringen af de dokumenter om 11. september, der er blevet hemmeligholdt i 15 år – og opløses, vil verden konstant stå over for blinde terrorangreb, over alt og til enhver tid.

Præsident Obama blev en overlagt og villig agent for briterne og saudierne i sine evindelige krige, der har spredt kaos i hele Mellemøsten og Nordafrika, og terror i hele verden.

Hvilket »sammentræf«, at Obama skal mødes med den saudiske kronprins Salman i Washington, mens hans CIA-direktør, John Brennan, gør sit yderste for at »frikende« Saudi-Arabien for sin rolle i at arrangere angrebene den 11. september og drabene på 3.000 amerikanere. Både Obama og Prins Salman mødes med blodige hænder.

EIR's stiftende radaktør Lyndon LaRouche bemærkede i dag, at han har været klar over denne britisk-saudiske magt for ondskab i årtier; og at dette bidrog til, at han den 2. januar, 2001, fremkom med en særdeles offentlig og publiceret

advarsel om, at der forelå en trussel om et større terrorangreb mod USA, der ville finde sted i efteråret 2001.

»Det er stadig det samme, det drejer sig om, selv i gårsdagens masse mord i Orlando«, sagde LaRouche.

Den unge Orlando-drabsmand var rejst til Saudi-Arabien i 2011 og 2012, mens han var ansat i det britiske, internationale sikkerhedsfirma G4S; og han kom tilbage som en tilsyneladende meget forandret person.

LaRouche understregede, at, fordi Obamas krige nu umiddelbart fører til en konfrontation med Rusland, og truer med at blive til Tredje Verdenskrig, er det af afgørende betydning at afsløre de saudisk/britiske hænder bag – begyndende med 11. september – og at tvinge Obama ud.

'Aftalen', der lancerede 1000 angreb

I 1985 indgik Prins Bandar bin-Sultan, daværende saudisk ambassadør til USA, et langvarigt partnerskab med den britiske regering under daværende premierminister Margaret Thatcher. Under dække af en olie-for-våben-aftale ved navn Al Yamamah (arabisk for »duen«), etablerede de britiske og saudiske monarkier en offshore-fond, der voksede til enorme proportioner og er blevet brugt til at føre global terrorisme imod udpegede nationer.

I løbet af de mere end 30 år, siden Al Yamamah blev lanceret, har de britiske og saudiske monarkier ophobet langt over \$100 mia. i en kæde af hemmelige offshore-fonde, til finansiering af terrorisme, politiske mord, kupplaner og andre forbrydelser som den aktuelle saudisk/britisk/amerikanske invasion og bombing af Yemen.

Under Al Yamamah sendte den britiske våbenproducent BAE Systems for anslået \$40 mia. våben til det Saudiske Forsvars- og Luftvåbenministerium, og for anslået yderligere \$20 mia. i bestikkelser til saudiske prinser og regeringsfolk inden for forsvaret. Til gengæld sendte saudierne 600.000 tønder olie pr. dag til briterne. Gennem de anglo-hollandske oliegi-ganter British Petroleum og Royal Dutch Shell blev olien solgt på de internationale spotmarkeder og skabte profitter for hundreder af milliarder af dollars. En *EIR*-undersøgelse fra 2007 anslog, at, som et minimum, blev \$100 mia. i overskud ophobet og deponeret i hemmelige offshore bankkonti, til brug for hemmelige, fælles anglo-saudiske operationer.

I en officiel biografi pralede Prins Bandar med at bruge disse hemmelige midler og med den særlige natur af Al Yamamah-aftalen, som kun kunne have været gennemført mellem to absolutte monarkier, der kunne agere over loven og udviske skellet mellem offentlige og private handlinger.

ISIS har, med andre ord, absolut IKKE været verdens rigeste, islamistiske terroroperation.

I 2007, da de britiske medier gennemførte en begrænset afsløring af Al Yamamah-bestikkelsesskandalen, lukkede den britiske premierminister Tony Blair den britiske Afdeling for Alvorligt Bedrageris (SF0) efterforskning, med den begrundelse, at det anglo-saudiske partnerskab var af afgørende betydning for den britiske nationale sikkerhed. Ordren til at lukke efterforskningen kom få timer efter, at den schweiziske regering havde besluttet at give SF0 adgang til de hemmelige bankkonti, tilhørende Wafiq Said, en stråmand for Al Yamamah-midlerne.

Al Yamamah-aftalen var en lukrativ transaktion for Prins Bandar, som fik en kommission for sin rolle i lanceringen af programmet på mindst \$2 mia. (amerikanske efterretningskilder anslår, at Bandar fik mere end \$10 mia. for aftalen).

Spørgsmålet om 3.000 dræbte amerikanere

Bandar er direkte indblandet i angrebene den 11. september på World Trade Center og Pentagon. Penge fra den personlige bankkonto tilhørende Bandar og hans hustru, prinsesse Haifa (søster til den mangeårige direktør for saudisk efterretning, Prins Turki-al-Faisal), blev videregivet til to af de oprindelige flykaprere fra 11. september, Khalid al-Mihdhar og Nawaf al-Hazmi, via de saudiske efterretningsofficerer Omar al-Bayoumi og Osama Basnan. Penge overførtes fra Bank of Englands konti fra det Britiske Forsvarsministeriums Støttekontor til Forsvarseksport (DESO) til Bandars konto i Riggs National Banks. Desuden modtog al-Bayoumi og Basnan penge gennem en 'skygge'-ansættelse i et saudisk forsvarsfirma, Dalah Aviation, der var eneste entrepriseindehaver for det Saudiske Forsvarsministerium.

En føderal dommer (dvs. udpeget af præsidenten) i Sarasota, Florida, gennemgår nu flere end 80.000 sider af tilbageholdte FBI-dokumenter, der drejer sig om en celle bestående af flykaprerne den 11. september, og dennes forbindelser til en prominent, rig, saudisk forretningsmand med stærke bånd til det saudiske monarki. Nogle uger før angrebene den 11. september, forlod den saudiske familie, der opholdt sig i et indhegnet bosted i Sarasota, meget pludseligt landet. De efterlod sig ejendele, der indikerede, at de brød op med meget kort varsel. FBI gennemførte en uddybende undersøgelse af familien, fordi de husede tre af flykaprerne fra 11. september, inkl. ringlederen Mohammed Atta i mange tilfælde, iflg. sikkerhedslogs og videooptagelser, der viser Atta og de andre gå ind og ud af ejendommen.

FBI hemmeligholdt dokumenterne og det faktum, at de foretog en

undersøgelse, for den Fælles Kongresundersøgelse og 11. september-kommissionen. Tidligere senator Bob Graham, der var med-formand i den Fælles Kongresundersøgelse, hævder nu, at eksistensen af forbindelsen mellem de saudiske royale og Sarasota-cellen, når dette ses i sammenhæng med beviset for den saudiske regerings støtte til San Diego-cellen, nu rejser yderligere spørgsmål om angrebene 11. september. Hvad med Herndon, staten Virginia, og Paterson, staten New Jersey, har senator Graham offentligt spurgt?

Et 47 sider langt dokument, skrevet af de to stabsmedlemmer af 11. september-kommissionen, der tidligere havde arbejdet for den Fælles Kongresundersøgelse, og som havde skrevet det 28 sider lange, undertrykte kapitel, identificerede i alt 20 saudiske regeringsfolk med beviselige bånd til de 19 flykaprere forud for angrebene 11. september.

Disse forbindelser gik fra det sydlige Californien til den Saudiske Ambassade i Washington og til den Saudiske Ambassade i Berlin, Tyskland. Tidligere flådeminister John Lehman, medlem af 11. sept.-kommissionen, sagde til '60 Minutes', at kommissionen ikke førte en uddybende undersøgelse af de ledetråde, der burde have været forfulgt, og som relaterede til det saudiske monarki og det saudiske regimes støtte til flykaprerne. Lehman, blandt andre kommissionsmedlemmer, har krævet en tilbundsgående, fra øverst til nederst, ny undersøgelse af 11. sept. – en undersøgelse, hvor alle de undertrykte ledetråde og åbne spor til de saudiske royale fuldt ud forfølges.

I løbet af denne trediveårige periode med Al Yamamah-programmet er der flydt penge fra disse hemmelige offshore-konti, så vel som også gennem saudiske velgørenhedsorganisationer, til finansiering af et globalt netværk af moskeer og madrasser (skoler), der har rekrutteret flere generationer til det ekstreme wahhabi/salafist-apparat, som udgør rekrutteringspuljen til sunni jihadistisk terror over hele verden.

Hvad der skal gøres

De beviser, der indeholdes i det stadig hemmeligstemplede, 28 sider lange kapitel af den oprindelige Fælles Kongresundersøgelse af 11. sept., åbner døren til en optrevling af hele det anglo-saudiske terrorapparat. Uden en forståelse af den rolle, som det britiske monarki og de britiske efterretningstjenester har spillet i det jihadistiske apparat, er det umuligt at lukke dets evne til at operere ned.

CIA-direktøren fremførte i et interview søndag, at amerikanere »ikke burde tro på« dette 28-siders kapitel, som han nu frygter, vil blive tvunget til at blive frigivet, med en ophævelse af hemmeligstemplingen. Men et republikansk medlem af Kongressen rapporterede i et tweet, »CIA-direktøren må referere til nogle andre 28 sider end dem, jeg har læst. Frigiv dem, og lad det amerikanske folk træffe afgørelsen.« I har i jeres hænder midlerne til at gå til modangreb mod denne britisk/saudiske operation. Brug dem. Fremtving en offentliggørelse af de saudiske beviser. Fremtving Obamas afgang. »Dette må gøres hurtigt«, sagde LaRouche i dag, »for at forhindre yderligere international ødelæggelse.«

Video: *'Beyond the 28-pages – 9/11: Ten Years Later'* – Otte måneder før angrebene 11. september, 2001, forudsagde Lyndon LaRouche, at USA havde en høj risiko for en begivenhed à la 'Rigsdagsbranden', en begivenhed, der ville gøre det muligt for dem, der var ved magten, gennem diktatoriske midler at styre en økonomisk og samfundsmæssig krise, som de i modsat fald ikke var kompetente til at håndtere. Vi lever nu i det ubrudte kølvand af dette stykke historie.

Titelbillede: Obama og Kong Salman bin Abdulaziz under et af præsidentens mange besøg i Saudi-Arabien samtidig med, at han

]

Barske ord; Hvem kan høre dem?

(Lyndon LaRouche) – Hovedtale ved konferencen i San Francisco (v/Helga Zepp-LaRouche)

Netop nu befinder den generelle menneskehed sig under en alvorlig trussel om undergang, på global skala. Det betyder ikke, at det nødvendigvis vil finde sted. Det betyder, at, hvis vi gør de rigtige ting, kan vi undfly disse trusler. Det er, hvor vi står generelt, lige nu. Og hvis du vil gøre noget ved det, så lad os tale om det

9. juni 2016 (Leder) – I går lykkedes det næsten indgriben fra FBI at forhindre Lyndon LaRouches deltagelse via internet i en stor konference i Nordcalifornien, arrangeret af hans medarbejdere. Hvis ikke lederskabet dér havde grebet ind i tide, ville LaRouche ikke have kunnet deltage.

Da LaRouche endelig kunne tale, var hans udgangspunkt den aktuelle, akutte trussel mod den menneskelige eksistens.

»Det væsentligste spørgsmål, jeg bekymrer mig om, er truslerne

mod den menneskelige arts eksistens, i det totale område, lige nu. For, lige nu, på dette tidspunkt, står hele den menneskelige arts eksistens på den yderste rand, og vi må derfor være lydhøre over for at forstå, hvad det er for problemer, der er involveret i det her, og hvad det er for midler, der kan sikre en udvej for menneskeheden generelt.

Netop nu befinder den generelle menneskehed sig under en alvorlig trussel om undergang, på global skala. Det betyder ikke, at det nødvendigvis vil finde sted. Det betyder, at, hvis vi gør de rigtige ting, kan vi undfly disse trusler. Det er, hvor vi står generelt, lige nu. Og hvis du vil gøre noget ved det, så lad os tale om det.»

Men fra dette øjeblik og fremefter – lad os sige det ligeud – rev hovedindholdet i LaRouches bemærkninger slæmt i nerverne på mange lyttere. Han blev ved med at komme tilbage til spørgsmålet om personlig identitet, men især spørgsmålet om hans egen personlige identitet. På et spørgsmål om, hvordan det individuelle sind overvinder forhindringer for at vinde en kamp for menneskeheden, svarede han:

»Lad mig sige, at jeg har temmelig gode levnedsegenskaber. Jeg er en aktiv person i samfundet, og jeg er en ældre person, og en erfaren, ældre person, en af de mest erfarne af alle personer i denne kategori. Så jeg tror ikke, nogen ville have nogen vanskeligheder med at forstå, hvem jeg er, hvad jeg er, hvor jeg kom fra og hvad jeg gør.

Andre personer holder måske fast ved en idé om en anden identitet hos en anden person, som jeg ikke kender, men sådan synes det at være.»

LaRouche drejede næsten hvert spørgsmål rundt på denne måde. Dette her irriterer dig måske, men det første spørgsmål, du skal stille dig selv, er: er det sandt? Er det sådan, at »tingene bare sker«, eller er det sådan, at »tingene bringes til at ske« af mænd og kvinder, der, som LaRouche sagde, er

»kvalificeret til at skabe historie?« Da MacArthur blev tvunget ud af Filippinerne den 12. marts 1942, var det da rigtigt af ham at sige, »Jeg vender tilbage«, eller burde han have ændret det til »vi vender tilbage«? Ville mennesket have klaret at komme til Månen i 1969 – eller nogensinde – hvis det ikke havde været for den enlige skikkelse, den første og største tyske rumpioner, Hermann Oberth (1894-1989). Oberth var fattig det meste af sit liv. Efter at have kæmpet for rumrejser i årtier, havde han næppe mødt en eneste person, der både var enig i, og forstod, disses betydning. Men det er takket være denne »næppe en eneste person«, såsom Werner von Braun, at vi fik den revolution, som var rumprogrammet.

På et spørgsmål om, hvordan vi kan afgøre, hvorvidt vore forestillinger er fantasteri eller er sandfærdige, svarede LaRouche:

»Hvorfor siger vi simpelthen ikke, lad os identificere et sandfærdigt eksempel, en sandfærdig identitet. Jeg er. Og enhver, der vil benægte dette, ville tage fejl, ville være tåbelig.

Jeg er kendt som, identificeret som en historisk skikkelse igennem det meste af det 20. århundrede, og de fleste mennesker fra det 20. århundrede bør vide, hvem jeg er, og de bør vide, hvad jeg gør. De kender måske ikke alle detaljer omkring, hvad jeg gør, men sådan er det: Jeg er en prominent, en særdeles prominent, skikkelse på denne planet, blandt de mest prominente.«

Den senere del af det 20. århundrede ville have været uigenkendelig, hvis det ikke havde været for LaRouches sejr over det britiske, økonomiske system i en debat i 1971 på Queens College, New York, som dernæst, ad indirekte veje, førte til hans sejr med det **Strategiske Forsvarsinitiativ i Reaganregeringen i 1983.**

Dette banede igen vejen for hans og hans hustru Helgas

initiativ, som nu er blevet til den Eurasiske Landbro og den Nye Silkevej, og som er det 21. århundredes hovedudvikling frem til i dag.

Hvorfor er det så irriterende at lytte til det indlysende: at LaRouche er en hovedskikkelse i det 20. og 21. århundrede? Fordi vi i skolen lærte om demokratiets dyder? Er det den virkelige årsag, eller skyldes det snarere, at vi lukker ørerne, fordi vi finder det mere beroligende for os personligt at benægte, at nogen mand eller kvinde rent faktisk kan være ansvarlig for menneskets tilstand og menneskehedens skæbne?

Læs her Helga Zepp-LaRouches hovedindlæg på konferencen i San Francisco, Californien, den 8. juni:

Download (PDF, Unknown)

Hvad skal der til, for at gennemføre en global indsats mod terrorisme?:

LaRouchePAC fredags-webcast den 6. maj 2016

Et uddrag:

Ogden: I løbet af en tidligere diskussion med Lyndon LaRouche snakkede vi også om dagens institutionelle spørgsmål, som lyder: »Hr. LaRouche, vær venlig at fremlægge dine anbefalinger om, hvordan man opbygger de institutioner og strukturer, der skal til, for at gennemføre en global indsats mod terrorisme, i et samarbejde mellem USA, Kina, Rusland og Europa. Hvilken form for organisering og politik kan du anbefale, og hvilken rolle tror du FN kan spille i en sådan indsats?«

Steinberg: Efter vores diskussion med Hr. LaRouche og Fru Zepp-LaRouche, som fandt sted for nogle få timer siden, vil jeg svare, at det første der må gøres, er at fremlægge en præcis redegørelse for, hvor den globale terrorisme har sin oprindelse. Og det har den i London – Londonistan – og i lande, der i stigende grad er blevet simple håndlangere for det Britiske Imperium og dets politik. Saudi-Arabien er en sådan håndlanger. Det har landet været i hundrede af år. Men i særdeleshed siden al-Yamamah aftalen fra 1985 har der været en britisk-saudisk organisation, der har ophobet store pengesummer, øremærket til at understøtte terrororganisationer som al-Qaeda og aflæggeren ISIS. Prøv engang at se på Sydamerika og Mexico, ødelagt af narko-terrorisme, og bemærk så, hvordan London har været centrum for den internationale narkohandel og de terrororganisationer, der er sprunget frem deraf. Hvis man ikke starter med at sige sandheden omkring terrorismens natur, omkring dens oprindelsessted; hvis man ikke våger at angribe det britiske og det saudiske monarki, så kan der ikke opstå et solidt grundlag for den form for samarbejde, der er nødvendig.

Det er klart at de fire ledende nationer, USA, Rusland, Kina

og Indien alle er konfronteret med denne Angelsaudiske terrortrussel. Og for så vidt som disse nationer ikke samarbejder omkring udformningen af en entydig handlingsplan, der involverer nedlæggelsen af de britiske oversøiske finanscentre, der stiller finanserne til rådighed for terrororganisationerne, er der intet grundlag for sejr. Hvis disse lande går sammen – for hvilke FN's sikkerhedsråd ville udgøre den perfekte platform – kan der føres en succesfuld krig mod den form for terrorisme, der udfolder sig globalt i dag. Og det er en afgørende del af den krig, der allerede er undervejs.

Og så er der selvfølgelig det mere langsigtede spørgsmål omkring, hvordan man skaber en tilstand hvor mennesker ikke har noget incitament til at gå med i den slags terrororganisationer. Det spørgsmål ligger implicit i Kinas politiske projekt kaldet »Ét bælte, én vej«: Udviklingen af Asien gennem denne »Win-Win«-politik. Visse desperate politiske ledere i Europa – sågar i Tyskland – lufter ideen om en »Marshallplan«, der skal genopbygge Syrien og Irak. Det vil give flygtningene en mission, så de vil tage tilbage og hjælpe med at opbygge deres lande med en masse opbakning udefra. Og det er en del af den slags passende og holdbare antiterrorstrategi, der skal til for at skabe en langtidsholdbar løsning. Allerede tilbage i 1970'erne fremlagde Lyndon LaRouche en plan for at skabe fred og udvikling i Mellemøsten. Udgangspunktet var at en økonomisk udvikling af regionen var den mest effektive antiterrorstrategi. Ligeledes sagde LaRouche i kølvandet på Oslo-aftalen i 1993, at man blev nødt til med det samme at køre bulldozer og arbejdsmaskinerne i position og begynde at genopbygge Gazastriben og Vestbredden og skabe et velstående område, hvor mennesker har en fremtid at leve for og se frem til.

Men nu har vi i stedet Saudi-Arabiens tyranni. Hen over de seneste dage har vi set, hvordan Tyrkiets præsident Erdogan

forsøger at etablere et brutalt diktatur i sit land og hvordan han afpresser Europa med truslen om at oversvømme Europa med endnu en omgang af flygtninge på flugt fra Syrien, Irak, Libyen og Afghanistan. Så der findes en holdbar og effektiv politik, men kun, hvis man tager tingene fra toppen og tager udgangspunkt i sandheden om, hvor terrorismen kommer fra. Således og kun således kan vi danne den rette form for sammenslutning af nationer, der samarbejder om et fælles mål. Og terrorismen kan overvindes, det er der ingen tvivl om, men ikke hvis udgangspunktet for processen er et svindelnummer.

Ogden: På den front så vi hvordan CIA-direktør, John Brennan, i TV-udsendelsen »Meet the Press« sidste søndag (1. maj) udtalte, at de 28 sider ikke vil blive offentliggjort af Obama-administrationen. Det viser med al tydelighed at USA ikke er klar til en alliance med Rusland, Kina og Indien, FN og Europa omkring en effektiv krig mod terror, men stadig bukker og skraber for den saudiske kongefamilie, som stod bag 11. september.

Putins afgørende intervention i Palmyra, foruden hvilken byen stadig ville være under ISIS' belejring, skaber en stærk kontrast og viser vejen for at overvinde terrorisme. Så måske kan du forklare, hvad dette viser om, hvor Obama-administrationens sande alliancer ligger.

Steinberg: Det er meget ligetil. Det Brennan sagde på nationalt TV i »Meet the Press« i søndags var præcist, hvad vi regnede med, at han ville sige. Og alt dette var forårsaget af den vedholdende mobilisering for at få offentliggjort de 28 sider, som LaRouches politiske aksionskomité (LaRouchePAC) har været hovedansvarlig for. Denne mobilisering har tvunget Obama-administrationen til at bekende kulør og sige at den på ingen måde har tænkt sig at bryde med den Angel-saudiske alliance. Så længe Obama er præsiden og Brennan er CIA-direktør vil der være en beskyttelsesmur mod enhver form for afsløring af det Britiske Imperiums og Saudi-Arabiens rolle i terrorangrebet d. 11. september. Og naturligvis har FBI's

topledelse været dybt involveret i at mørklægge denne sag. Hvis nogen troede at FBI på en eller anden vis havde skiftet identitet siden de mørke dage under J. Edgar Hoover, får de sig noget af en overraskelse. Den eneste forskel er, at teknologierne og ressourcerne, der er tilgængelige i dag, er langt mere vidtrækkende. Og det var daværende FBI-chef Robert Mueller, der personligt satte en stopper for, at de 28 sider blev offentliggjort.

Og så udtalte pressesekretæren for det Hvide Hus, Josh Earnest, tirsdag – han har ellers under pres fra de pårørende til ofrene for 11. september flere gange udtalt, at en i det mindste delvis offentliggørelse af de 28 sider ville finde sted indenfor de næste måneder – at han bakkede fuldt op omkring Brennans udlægning af sagen i »Meet the Press« udsendelsen og at der ikke ville blive nogen offentliggørelse. Og han løj så det drev, idet han gentog Brennans løgn om, at de 28 sider indeholder ubegrundede foreløbige ledetråde. Og det på trods af, at der er snesevis af saudiarabiske embedsmænd og politiske figurer, der er dybt involveret i at samarbejde med flykaprerne før angrebet d. 11. september.

Så USA befinder sig på sin vis i sandhedens time. Hvis I, det amerikanske folk, ikke kan gennemtvinge denne sag, hvis ikke vi kan få offentliggjort de 28 sider, så er det muligvis et tegn på at denne nation ikke længere har den moralske integritet, der skal til, for at overleve. Tilbage i 70'erne, da Vietnamkrigen viste sig som et monster, der åd USA op indefra, havde Senator Mike Gravel modet til at offentliggøre de såkaldte »Pentagon Papers« (Pentagons hemmelige dokumentation af USA's Vietnam-politik – red.) ved at læse dem højt fra talerstolen i senatet, og det ændrede historien. Og det er den slags øjeblikke vi lige nu befinder os i. Vi har brug for at nogen udviser samme mod i dag, som Mike Gravel gjorde dengang. For hvis mørklægningen af den Angel-saudiske hånd bag 11. september bliver tilladt at fortsætte meget længere, vil denne nation have opgivet det, der retfærdiggør

nationens eksistens.

1. del: POLITISK ORIENTERING den 12. maj 2016: Forvent det uventede. Se også 2. del.

Med formand Tom Gillesberg

Video:

2. del:

Lyd:

Russisk orkesterkoncert i det klassiske amfiteater i Palmyra – et magtfuldt fingerpeg om håb for fremtiden

Den 5. maj, 2016 – Torsdag gav det russiske Mariinsky Teater Orkester i det klassiske amfiteater i den syriske by Palmyra en smuk koncert, betitlet, "Med en bøn for Palmyra – Musik

genopliver de klassiske mure". Indtrykket af koncerten opløfter allerede millioner af mennesker verden over. Begivenheden var dedikeret til mindet om dem, der har mistet deres liv til terrorister.

Koncerten var i særdeleshed til minde om Dr. Khaled al-Assad (1934-2015), den syriske arkæolog, der var kustode for Palmyra-antikviteterne i 40 år, og som blev offentligt halshugget sidste august af IS, efter at have nægtet at give dem adgang til at ødelægge stadig flere statuer. Og ikke mindst til minde om den unge russiske specialstyrke-officer, Aleksandr Prokhorenko, der blev dræbt i midten af marts, efter at have tilkaldt russiske luftangreb på sin egen position, da han var omringet af IS under slaget om Palmyra. Han er posthumt blevet udnævnt til russisk helt, og hans legeme blev returneret hjem i dag.

Orkestrets dirigent Valery Gergiev ledede programmet, med hovedaktørerne Pavel Milyukov, førsteviolin og Sergei Roldugin, cello, sidstnævnte den kunstneriske direktør i Sankt Petersborgs Musikhus. I den officielle russiske delegation fandtes også direktøren for Sankt Petersborgs Eremitagemuseum, Mikhail Piotrovsky. Blandt publikum var også repræsentanter fra Kina, Zimbabwe og Serbien.

Det klassiske program omfattede Johann Sebastian Bachs Chaconne, Sergei Prokofievs Første Symfoni, og et uddrag af den moderne russiske komponist Rodion Schedrins (enkemand efter den berømte russiske ballerina Maya Plisetskaya) opera, "Ikke blot kærlighed." Da Gergiev introducerede programmets musikstykker, påpegede han, at Prokofiev skrev sin symfoni "i hyldest til fortidens store mestre – Mozart, Haydn, Beethoven," hvis værker udtrykker "optimisme og håb."

Ved åbningen af begivenheden hilste den russiske præsident Vladimir Putin alle velkommen via live video fra Sotji. Han talte imod terrorisme og udtrykte påskønnelse af koncerten, som han kaldte et "tegn på taknemmelighed, erindring og håb."

Han sagde, "Jeg ser dette som et minde om alle ofre for terroren, uanset tiden og stedet for forbrydelserne mod menneskeheden, og, selvfølgelig, som et håb, ikke blot for genopførelsen af Palmyra som et kulturelt aktiv for hele menneskeheden, men for den moderne civilisation, under denne tids skrækkelige tilstand, som er skabt af den internationale terrorisme.

Putin takkede musikerne og støtteaktørerne. "Dagens aktioner involverede større ulempe og farer for alle, ved at befinde sig i et land i krig, tæt på, hvor fjendtlighederne stadig pågår. Det har krævet stor styrke og personligt mod fra jer alle. Mange tak." Gergiev er en nær medarbejder til Putin, og cellist Roldugin en god ven.

Dirigent Gergiev talte før musikken – på russisk og engelsk. Han sagde, "Vi protesterer imod barbarer, der ødelagde vidunderlige verdenskulturelle monumenter. Vi protesterer imod henrettelse af folk her på denne storartede scene," idet han refererede til Islamisk Stats offentlige massedrab i amfiteatret sidste november. Gergiev er musikdirektør for München Philharmoniske Orkester, så vel som dirigent for Mariinsky Teater Orkesteret.

Publikum fyldte amfiteatret. Sammen med lokale syrere, og militært personel fra både Syrien og Rusland, inkluderede notabiliteterne den russiske kulturminister Vladimir Medinsky, der har ledet indsatsen for at redde og restaurere antikviteterne fra Palmyra. Han var rørt til tårer over begivenheden.

Takket være superstærk optagelse, er selve koncerten, og billeder af den storslåede opsætning i Palmyra-ruinerne, nu bredt internationalt tilgængelig. Begivenheden er dagens hovednyhed i Rusland, og videoen breder sig hastigt verden over. RT udsendelsen af koncerten kan findes her:

<https://www.youtube.com/watch?v=9b0hFI4Zaw>